

Ἡ ἀμοιβή τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ μέρους, ὅπου βόσκουν αἱ ποίμνια. Συνών. βοσκηάτικο 2.

βοσκήτης ὁ, Ἴων. (Σμύρν.) Μύκ. Πάρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκή καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

Εἶδος λάβρακος νεμομένου παρὰ τὴν παραλίαν.

βοσκήτσα ἡ, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βοσκή διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Χορταράκι πρὸς βοσκήν: Ἀρνίται βίτσι, ἔλ' ἀνοιξε, γλωρὴ βοσκήτσα σ' ἔφερα, νὰ φάς, νὰ πῆς, νὰ κοιμηθῇς (ἐκ παραμυθ.)

βοσκόβεργα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ βέργα.

Ράβδος ποιμενική κυρτὴ εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον.

βοσκοκουτάλα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ κουτάλα.

Βοσκοκούταλο 2, ὁ ἰδ.

βοσκοκούταλο τό, Κρήτ. βοσκοκούτα^{ον} Νάξ. (Φιλότης.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ κουτάλι.

1) Κοχλιάριον κατασκευαζόμενον ὑπὸ τῶν ποιμένων ἐκ σκληροῦ ξύλου καὶ χρησιμεῖον εἰς αὐτοὺς νὰ τρώγουν τὸ γάλα Κρήτ. Συνών. γαλοκούταλο. 2) Κοχλιάριον ἀπὸ κέρατον κριοῦ Νάξ. (Φιλότης.) Συνών. βοσκοκουτάλα.

βοσκολόγος ὁ, Χίος—Λεξ. Βλαστ. 285.

Ἐκ τοῦ ρ. βόσκω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος, δι' ἣν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 22 (1910) 247 κέξ.

1) Βοσκός ἐνθ' ἄν. 2) Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου δένουν τὰ ζῶα Χίος.

βοσκολογῶ Κρήτ. Πάρ. Πελοπ. (Τριφυλ.) κ. ἄ.—ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 17.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκολόγος.

Α) Μετβ. 1) Βόσκω, νέμω Κρήτ. Πελοπ. (Τριφυλ.) κ. ἄ.: Ἄσμ.

Σὰ μὲ ρωτᾷς, μαννούλλα μου, νὰ σοῦ τὸ μολογήσω, μαῦρα φιδάκια μου ὅσως νὰ τὰ βοσκολογήσω Τριφυλ. Συνών. βόσκω 1. Καὶ ἀμτβ. βόσκω, νέμωμαι Πελοπ. (Τριφυλ.): Ἄσμ.

Μαῦρα φιδάκια μου ὅσως νὰ τὰ βοσκολογήσω, ὅς τὰ πόδια μου βοσκολογᾷν, ὅς τὰ στήθη μου κοιμᾶνται καὶ ἀπάνον ὅς τὸ κεφάλι μου ἐφτειάσαν τὴ φωλιά τους.

2) Ἀπομυζῶ ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ. Πυκνὸ πυκνὸ καὶ ὀλόμαντρο μελισσολόι πετειέται... καὶ τ' ἄνθη τῆς βοσκολογῆ καὶ παίρνει τὸν ἄχνό της (ἐνν. τῆς ἀγρόμπελης)

Β) Ἀμτβ. 1) Βόσκω εἰς τινα τόπον κατ' ἐπανάληψιν, συχνάκις Πάρ. 2) Βόσκω βραδέως καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον Κρήτ.

βοσκομίτατος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ μιτάτος, δι' ὃ ἰδ. μιτάτο. Λιθόκτιστον οἶκημα παρὰ τὴν μάνδραν, ὅπου γίνεται ἡ τυροκομία.

βοσκοπούλλα ἡ, κοιν. ὀσκοπούλλα Κάρπ. βοσκοπούλλο τό, κοιν. βοσκοπούλλο Κρήτ. (Σφακ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πούλλα, δι' ἣν ἰδ. -πούλλος.

1) Θηλ., μικρὰ ποιμενὶς ἢ κορασὶς ποιμένος. Συνών. βοσκαρουλ-λοῦ (ἰδ. βοσκαρούλ-λης), βοσκούλλα.

2) Οὐδ., νεαρὸς ποιμήν, ποιμενόπαις. Συνών. βοσκάκι.

βοσκός ὁ, σύννηθ. καὶ Καππ. (Σίλατ.) βουσκός βόρ. ἰδιωμ. ὀσκός Κάρπ. Κάσ. Θηλ. βόσκισσα πολλαχ. βόσκισ-σα Κάρπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ. κ. ἄ. βόδκισ-σα Ρόδ. βόστο'σα Πάρ. (Λεῦκ.) βόδ-δαινα Κύπρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. βοσκός. Τὸ θηλ. βόσκισσα καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Γ 222 (ἐκδ. ΕΚρειαρά).

1) Ποιμήν σύννηθ. καὶ Καππ. (Σίλατ.): Φρ. Τοῦ βοσκοῦ ἢ καλωσύνη (ἢ μετὰ κακοκαιρίαν ἐπερχομένη καλοκαιρία) Πάρ. Συνών. Βλάχος 5, τσοπάνος. 2) Σχοινίον ἢ ἄλυσις, μετὰ τὰ ὁποῖα δένουν τὸ πρὸς βοσκήν ζῶον Ἰκαρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) β) Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου δένεται καὶ ὁδηγεῖται τὸ ζῶον Χίος. γ) Σχοινίον συνδέον πρὸς τὸ μάγγανον τὸ ἐξευγμένον ζῶον διὰ τὴν κίνησιν τοῦ ἀντλητηρίου Σῦρ. 3) Ὁ οἰσοφάγος τῶν ζῶων Ἡπ. 4) Εἶδος πτηνοῦ, πιθανῶς ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους βοσκᾶς ἐκ τοῦ γένους τῶν χηνῶν Μύκ. Σύμ.

βόσκος ὁ, Κορ. Ἄτ. 1,64 βόσκους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βόσκω.

1) Βοσκή Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μὴ τοῦ βόσκου παχαῖν τὸν πρόβατον. 2) Σύνδενδρος τόπος ἔχων καλὴν νομὴν Κορ. ἐνθ' ἄν.

βοσκοσάκκουλλο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ σακκούλλι.

Σακκούλλι, πήρα τῶν ποιμένων, εἰς τὴν ὁποίαν βάλλουν τὴν τροφήν των. Συνών. ταγάρι.

βοσκόσκυλλος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ σκύλλος.

Ὁ συνοδεύων τὸν βοσκὸν σκύλλος, κύων ποιμενικός. Συνών. μαντρόσκυλλος.

βοσκόσπιτο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ σπίτι.

Καλύβη εἰς χρῆσιν τοῦ ποιμένος.

βοσκοτόπι τό, σύννηθ. βουσκοντόπ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκοτόπος.

Τόπος ὅπου βόσκουν ζῶα ἐνθ' ἄν.: Βοσκοτόπια καλοκαιρινὰ - χειμωνιάτικα σύννηθ.

βοσκοτόπος ὁ, πολλαχ. βουσκότουπος πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκή καὶ τόπος.

Βοσκοτόπι, ὁ ἰδ.

βοσκούλλα ἡ, ΔΣολωμ. 173 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 53—Λεξ. Βλαστ. 285.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βοσκός διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλα.

Νεαρά ποιμενὶς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Νὰ μὲ βοσκούλλα ὅς τὸ βουνὸ πού κάθεται καὶ κλαίει καὶ τὰ παράπονα ἢ σπηλαῖα γλυκὰ τὰ ματαλέει ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. βοσκαρουλ-λοῦ (ἰδ. βοσκαρούλ-λης), βοσκοπούλλα.

βοσκούνι τό, Πελοπ. (Λακων.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βοσκός διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούνι.

Μικρὸς βοσκός, ποιμενόπαις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βο-
σκάκι.

βοσκοχῆνα ἢ, ἀμάρτ. βοσκουχῆνα Α. Ρουμελ.
(Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βόσκω καὶ τοῦ οὗς. χῆνα.

Γυνὴ βόσκουσα χῆνας: Τοῦ καημένου τοῦ κουρέτῳ
ποῦ ἀδ' κήθ' κ'ι μούλουξ' κ' ἴρ' κ'ι βοσκουχῆνα (ἐκ παρα-
μυθ. ἴρ' κ'ι = ἔγινε). Συνών. χηνοβοσκοῦ (ἰδ. χηνο-
βοσκός).

βόσκω κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ.)
βόσκον βόρ. ἰδιώμ. βόσκον Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ.ά. βόδ-δω
Κύπρ. (καὶ βόσκω) βόσ-σω Εὐβ. (Κονίστρ.) βοσκίζω
σύννηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) βοδκίζω Καπ. (Ἀραβάν.)
Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κρώμν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)
Ρόδ. κ.ά. βοδκίζον Ἡπ. κ.ά. βοστίζω Ἀνδρ. Καπ.
(Τσουκούρ. Φάρασ.) Σῦρ. βοστίζον Σκῦρ. βοστίζον
Λέσβ. βοστίζον Λέσβ. βοδ-δίω Κύπρ. βοδ-δίω
Ἀπουλ. βοσκύνω Καπ. (Μισθ.) ὀσκίζω Κάρπ. βο-
σκῶ πολλαχ. βοδκῶ Καπ. (Ἀραβάν.) βοσκῶ Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ. Νάουσ. Σι-
σάν. Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. βοδκῶ Μακεδ.
(Βλάστ.) κ.ά. βοδ-δῶ Ἀπουλ. βοσκῶ Ἡπ. Κεφαλλ.
Μέγαρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Κορινθ.) βο-
σκῶν Πελοπ. (Μεσσ. Τριφυλ.) βοσκῶν Β.Εὐβ. Θράκ.
Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) βοσ-σῶν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Τὸ ἀρχ. βόσκω. Ὁ τύπ. βοσκίζω ἐκ τοῦ ἀορ. ἐβό-
σκησα παρασυσχετισθέντος πρὸς τὸν εἰς -ισα ἀορ. τῶν
εἰς -ίζω ρημάτων, καθὼς καὶ πάσχω -ἐπάσκησα -πα-
σκίζω κττ. Ὁμοίως καὶ τὸ βοσκῶ ἐκ τοῦ ἐβόσκησα
κατὰ παρασυσχετισμὸν πρὸς τὸν εἰς -ησα ἀορ. τῶν πε-
ρισπωμένων ρημάτων. Ὁ τύπ. καὶ παρὰ Βαίγ.

Α) Μετβ. **1)** Ἐποπτεύω ὡς ποιμὴν τὰ βόσκοντα
ζῶα, ποιμαίνω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καπ. (Ἀραβάν. Μισθ.
Σινασσ. Τσουκούρ. Φάρασ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ.
Κρώμν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Βόσκω τ' ἄλογα - τ' ἄρ-
νῆα - τὰ γίδια - τὰ πρόβατα κττ. κοιν. Βοσκίζω τὰ ζῶα
σύννηθ. Βοσκῶ τὴν κοπή (κοπάδι) Ἡπ. || Φρ. Βόσκει χοί-
ρους (ἐπὶ τοῦ νομιζομένου ἀναξίου) Κρήτ. Βοδκίζω τ' ὀμ-
μάτ' μου (θεῶμαι πρόσωπον λάγνως) Κερασ. Ποῦ βόσκεις
τὰ παπούτσα σου; (ποῦ τὰ ἔχεις πετάξει;) Πελοπ. || Ποίημ.

Σὲ χωρὶς θὰ μπῶ κωπέλλι, | γίδια θὰ βοσκῶ
κ' ἢ μελαχρινὴ θὰ θέλῃ | τὸν ξανθὸ βοσκὸ

ΓΔροσίν. Ἀγροτ. Ἐπιστ. 171. Καὶ ἄνευ ἀντικ.: Πα-
ροιμ. φρ. Ἐξέρου νὰ βοσκῶ κ' ἰγῶ, μὰ δὲν ἔχον πρόβατα
Κοζ. || Ἄσμ.

Σ' οὐ ψηλὰ ψηλὰ βόδκίζα, 'ς οὐ χαμηλὰ ἐμέν'να
(εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη ἔβοσκα, εἰς τὰ χαμηλὰ διενυκτέ-
ρευα) Τραπ.

Καὶ 'ς οὐ ραδί'α βόδκισον καὶ 'ς οὐ κοιλάδ'α μείνον
(καὶ εἰς τὰ βουνὰ βόσκιζε καὶ εἰς τὰς κοιλάδας διανυ-
κτέρευε) Χαλδ. **β)** Παθ. ὑφίσταμαι τὴν βόσκησιν τοῦ
ἐν ἐμοὶ χόρτου, ἐπὶ τόπου Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ.ά.: Ἐβοδκέθεν ὁ τόπος κ' ἄλλο χορτάρ' κ' ἔδ'
(βοσκήθηκε ὁ τόπος καὶ δὲν ἔχει πλέον χορτάρ'ι) Χαλδ.
Τόπους βοσκαμένους Αἰτωλ. Βοσκαμένον ἰβ'άδ' αὐτόθ.

2) Τρώγω, κατεσθίω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ.): Βό-
σκουνε οἱ μέλισσες τὸ θυμάρι - τὸ ρεῖκι κττ. πολλαχ. Τὴ
βοσκίζει ὁ σκούληκας τὴν ἐλαϊὰ Ἀνδρ. Κατὰ τ' ἁλώνια
φωτὰ ἔβοσκε τοῖς θημωνιῇς ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ.
24 Ἀγού τὸ χορτάρ' οὐ βοδκίζεται (αὐτὸ τὸ χορτάρ'ι δὲν
τρώγεται) Ὁφ. || Φρ. Χορτάρια βοσκαίει (ἐπὶ τοῦ μαται-

οποιοῦντος) Αἰτωλ. Μὶ βοσκαίει ἡ θέρμ' (μὲ κατατρώγει,
μὲ ταλαιπωρεῖ) αὐτόθ. || Ποίημ.

Μέσ' 'ς τὸ λαρύγγι ἐνὸς θερμοῦ προσάναμμα, ἀποκλάδι,
χλωροκομμένο φρύγανο, ποῦ τὸ βοσκεν ἢ φλόγα
ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,231.

Β) Ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. **1)** Βόσκω, νέμομαι, ἐπὶ
ζῶων κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Μισθ. Σινασσ. Τσου-
κούρ. Φάρασ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κρώμν. Ὁφ.
Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Βόσκουν τὰ γίδια - τὰ πρόβατα - τὰ
ζῶα κττ. Τὸ χτήνον βόδκεται ἀπὸς 'ς οὐ χωράφ' Χαλδ.
Βοστίζει τὸ μελίσι Σῦρ. Βοσσημένα εἶναι τὰ ζὰ Νάξ.
(Γαλανῶδ.) || Φρ. Βόσκει (ἐπὶ ἀφρημένου). Ποῦ βόσκουν
τὰ παπούτσα σου; (ποῦ εἶναι πεταμένα;) πολλαχ. Βό-
σκει 'ς τοῖς πέτραις (ἐπὶ ζῶου ἰσχυοῦ) Πελοπ. (Μάν.)
|| Παροιμ. Οἱ στραβὲς κουροῦνες τὴ νύχτα βόσκουνε (ὅτι διὰ
τοὺς τυφλοὺς εἶναι ἀδιάφορον τὸ σκότος) Πελοπ. (Βούρ-
βουρ.) Ἡ στραβὴ γαιδούρα, ἢ δὲ βαρέση τὸ φεγγάρι, δὲν
πάει νὰ βοσκήσῃ Πελοπ. (Λάστ.) || Ἄσμ.

Εἰς χωρὶς δὲν ἔπρασσα κ' ἀνθρώπους δὲν ἐθώρον
μὲ τ' ἀγριμάκια βόσκουμον, μὲ τοῖς λαγοῦς ὠρχιεύουμον
(ἔπρασσα = ἐσύχναζα, ἔμενα) Κρήτ. **β)** Ἐνεργ. καὶ μέσ.
περιφέρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς τὰ βόσκοντα ζῶα πολλαχ.
καὶ Καπ. (Ἀραβάν.): Ποῦ βόσκεις; πολλαχ. Ἀσ' ταῦ
ὡς ἀργὰ βόσκεις καὶ στέκεις (ἀπὸ τὸ πρῶι ἕως τὸ βράδυ
περιπλανᾶσαι) Ἀραβάν. Ὁ δεῖνα οὐλ-λῃ μέρα βόδ-δεταί
Κύπρ. **2)** Τρέφομαι ἸΒενίζ. Παροιμ. 206,419: Γνωμ.
"Οποῖος βόσκεται μ' ἐλπίδες ἀποθαίνει καὶ τῆς πείνας.

3) Τρώγω μέχρι κόρου, ἐπὶ ἀνθρώπου πολλαχ.: Βο-
σκήθηκε (ἔφαγε καλά). Εἶναι βοσκημένος (καλοφαγωμένος)
Διὰ τὴν σημ. πβ. Ὁμ. ρ 559 «... σίτον δὲ καὶ αἰτίων
κατὰ δῆμον | γαστέρα βοσκήσεις». **4)** Διαβιῶ, ζῶ Κίμωλ.

5) Γίνομαι βοσκὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἡβαλε 'ς τὸ
νοῦ don νὰ βοσκήσῃ.

Γ) Μεταφ. **1)** Προσπαθῶ νὰ ἐκμαιεύσω, νὰ ἐν-
νοήσω τὰς σκέψεις τινὸς Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐγὼ
τὸν βόσκησα καλὰ αὐτόν, ἀλλὰ δὲ μοῦ δείχτηκε Ἡπ. Θὰ
πάουν νὰ τοὺν βοσκήσουν νὰ ἰδῶ τί γινώμ' ἔχ' Αἰτωλ. Δὲ
βοσκειέτι αὐτὸς αὐτόθ. **II)** Διανοοῦμαι, σκέπτομαι Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.): Τί βοσκαίει αὐτὸς οὐ ἀνθρώπους; **III)**
Ἐκτείνωμαι, ἐξαπλοῦμαι διαβρωτικῶς Ἡπ. Μακεδ. (Βλάστ.
κ.ά.): Βόσκει ἢ φωτὰ μέσ' 'ς τὸ χορτάρ'ι Ἡπ. Ἡ πληρὴ
βόδκ' (διὰ τὴν σημ. πβ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 313 «βόσκων
τὴν ἀδηφάγον νόσον» καὶ Ἡρόδ. 3,133 «φῦμα... ἐνέ-
μετο πρόσω»).

βοστιλίδι τό, Κεφαλλ.

Ἀγνώστου ἐτύμου. Κατὰ ΜΣτεφανίδ. πιθανῶς ἐκ τοῦ
*βοτρυλίδι. Ἰδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 9.

1) Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς. **2)** Ὁ ἐκ ταύτης οἶνος.

βοστίνα ἢ, Ἡπ. κ.ά. βοστινά Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀρτοτ. Καλοσκοπ. Κλών.)—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ.
Ἐκ τοῦ Σλαβ. *vostina*.

1) Τυρὸς ἐξ ἀποβουτυρωμένου αἰγείου γάλατος Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Καλοσκοπ. Κλών.) **II)** Τὸ ἄνθος
ζουμπούλι Ἡπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. **III)** Φόρος
ἐπιβαλόμενος ἐπὶ τουρκοκρατίας εἰς τοὺς ἄρρενας χρυσια-
νόπαιδας ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ δωδεκάτου ἔτους
τῆς ἡλικίας Ἡπ.—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ.

βοστινόσακκο τό, ἀμάρτ. βοστινόσακκου Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βοστίνα καὶ σάκκος.

Σάκκος εἰς τὸν ὁποῖον τίθεται ὁ τυρὸς βοστίνα.

